

Очаране наочаре, Светлана Велмар Јанковић

Књига „Очаране наочаре“ Светлане Велмар Јанковић јесте збирка прича које су међусобно повезане. Ову књигу ауторка је посветила својим унуцима који су самим тим и главни ликови књиге. Посветила је Марку, који је већ одрастао, и Ави, Милени, Александру и Луки, који тек расту. Књигу посвећује и деци коју занимају приче о Београду, без обзира на то у којем крају света сада живе и којим све језицима, осим српског, говоре.

Сви ауторкини унуци, главни јунаци збирке, веома су радознали, упорни, као свако дете несташни и скоро увек весели.

У овој књизи се ради о Београду и његовој прошлости, тачније, како је некад изгледао у поређењу са овим данас. Посебно ми се свидео један део из приче „Крагуј из тврђаве“:

„Мени је, још док смо били код њега, пала на памет помисао да се склонимо у ЈАМУ, која је близу, а био сам усто сигуран да нико не зна за то Марково и моје склониште, нееприметно и непривлачно. Тако смо и урадили – користећи оно кратко време док се епископ са монасима бавио око куће тобоже као у неком послу – о томе смо се били договорили – спречавајући те људе да, бар за неколико часака, изађу из својих заклона“.

Сигурно је да се ауторка веома потрудила да би написала ову књигу. Саветујем свима да је прочитају.